

Når jeg kommer herop, er det sådan set ikke for at træde mere rundt i lejeværdien end højest nødvendigt; men alligevel. Det er jo interessant, at vi er i en situation, hvor vi over de sidste 3 år har fået den laveste lejeværdibeskatning, som vi har set i nyere tid. Den er nedbragt med 1,5 mia. kr., og hvis det var sådan, at man også tog højde for ejendomsprisstigninger, er der faktisk tale om et fald på ikke mindre end 3 mia. kr. Så jeg kan godt se, at der er behov for at hjælpe yderligere.

Men selv om jeg har underholdt hr. Peter Brixtofte med det tidligere, kan jeg ikke dy mig for i denne sammenhæng at nævne en meget klog mand, som engang har skrevet noget om lejeværdi. Det er en meget klog mand, som er meget indsigtfuld i dette forhold, og som har skrevet en bog, der hedder: »Opgør med skattesystemet«.

Det er en hr. Anders Fogh Rasmussen, som skriver, at der er en særlig inkonsekvens i boligdebatten, idet som vel på intet andet politisk område debatten om ejerboligernes beskatning er præget af en bemærkelsesværdig mangel på indre logik, idet de, der kræver ejendomsbeskatningen lettet mest muligt, ofte er de samme, som ønsker flere investeringer til erhvervsaktiv produktion. Endelig vil kunstigt lave lejeværdier forhindre gennemførelsen af et frit boligmarked netop til skade for dem, som står over for at indtræde på ejerboligmarkedet, og derfor kan vi sige, at det er en yderligere skævvridning af hele boligmarkedet.

Det er hr. Anders Fogh Rasmussen, men jeg har forstået, at hr. Anders Fogh Rasmussen den yngre også bliver klogere, når han bliver ældre.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Tit og ofte synes jeg, at vi hører taler her i Folketingssalen, hvor man kan sige, at underholdningsværdien er til karakteren 13, men indholdsmæssigt er det desværre alene til karakteren 03 eller 6. Jeg må erkende, at jeg synes, at hr. Peter Brixtoftes tale, både den indholdsmæssige side og den underholdningsmæssige side, denne gang svingede sig op på måske endda en 10-11 stykker. Jeg vil bare sige til hr. Peter Brixtofte, som i starten af sit indlæg gjorde meget ud af at sige, at vi nu ikke skal kigge på fortiden, men alene koncentrere os om fremtiden, at det kan vi da godt, men så må hr. Peter Brixtofte og Venstre også være opmærksom på, at vi i Dansk Folkeparti kunne komme for skade at bruge hr.

Peter Brixtoftes indlæg om en 5-6 år til belysning af, hvordan samfundet måske burde være blevet indrettet under en kommende borgerlig regering.

Det bare være sagt til partiet Venstres ihukommelse.

Gitte Seeberg (KF):

Det danske velfærdssamfund er ved at bryde sammen af skattetryk og administration. Danmark er det land i verden, der har det højeste skattetryk, et skattetryk på over 50 pct. af BNP. Til sammenligning er det tyske kun omkring 40 pct., og dog taler man nu i Tyskland om yderligere reduktion. Det burde også være et mål i Danmark.

Regeringens skattereform fra 1993 har ikke levet op til de forventninger, som folk blev stillet i udsigt. Både statsministeren og daværende skatteminister, hr. Ole Stavad, lovede skattelettelser, men skattelettelserne blev til skatteomlægninger, og senere er de blevet til skattestigninger. Det er helt uacceptabelt og stik imod løfterne til befolkningen.

Det eneste punkt, hvorpå jeg kan rose skattereformen, er, at marginalskatteerne er for nedadgående, ikke nok, men et skridt i den rigtige retning. Medmindre der findes offentlige besparelser, vil enhver form for reformering af skattesystemet alene være ny omfordeling mellem dem, der nu får skattelettelser, og andre, der nu skal betale mere. I stedet drejer det sig om – deri er jeg enig med hr. Peter Brixtofte – at få det samlede skattetryk generelt ned.

Regeringens skattereform betød øgede skatter på erhvervslivet, grønne afgifter på erhvervslivet m.v. Skattereformen blev i vidt omfang finansieret af erhvervslivet, som måtte lægge ryg, man må vel sige godt og vel, til de omlægninger, der skete på personskatteområdet. Det blev altså dyrere at ansætte og beskæftige og producere i Danmark. Der er blevet indført arbejdsmarkedsbidrag og en hel række nye grønne afgifter.

Arbejdsmarkedsbidraget skulle øremærkes, hed det sig, da det blev indført. Og hvad ser vi? Skulle man opfylde løfterne til befolkningen, burde regeringen sætte bruttoskatten til 7,7 pct. næste år og ikke 7,9 pct. Det er at stikke folk blå i øjnene, når man hævder, at midlerne er øremærkede, for når udgifterne falder, er der mange andre gode gode ideer til, hvad man kan bruge pengene på.